

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/308/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215398
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712215398.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 5C/144/2012-93 z 24.2.2014 ako aj proti uzneseniu č.k. 5C/144/2012-19, a uzneseniu č.k. 5C/144/2012-128

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
P o t v r d z u j e uznesenie č.k. 5C/144//2012-19.
Z r u š u j e uznesenie z 24.3.204 č.k. 5C/144/2012-128.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) návrh na prerušenie konania zamietol a súd návrh na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vedený pod sp. zn. 5C 144/2012, ktorého obsahom sú návrhy vo veciach 5C 148/2012, 5C 159/2012, 5C 169/2012, 5C 174/2012, 5C 175/2012, 5C 176/2012, 5C 178/2012, 5C 179/2012, 5C 180/2012, 5C 187/2012, 5C 193/2012, 5C 196/2012, 5C 205/2012, 5C 208/2012, 5C 214/2012, 5C 217/2012, 5C 219/2012, 5C 221/2012, 5C 229/2012, 5C 238/2012, spojených na spoločné konanie zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Žalobca vo veciach 5C 144/2012 (Ex 14547/2013), 5C 148/2012 (Ex 14616/2011), 5C 169/2012 (Ex 5544/2010), 5C 174/2012 (Ex 5546/2010), 5C 175/2012 (Ex 5548/2010), 5C 176/2012 (Ex 5721/2010), 5C 178/2012 (Ex 14367/2011), 5C 179/2012 (Ex 5543/2010), 5C 187/2012 (Ex 14360/2011), 5C 193/2012 (Ex 11967/2010), 5C 196/2012 (Ex 12092/2010), 5C 205/2012 (Ex 16250/2011), 5C 208/2012 (Ex 15949/2010), 5C 214/2012 (Ex 14215/2011), 5C 217/2012 (Ex 6992/2011), 5C 219/2012 (Ex 15330/2010), 5C 221/2012 (Ex 11935/2010), 5C 229/2012 (Ex 14117/2011) , 5C 238/2012 (Ex 6973/2011) podal podľa § 44 ods. Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora a očakával, že k reálnej zmene exekútora dôjde rozhodnutím súdu v stanovenej 30 dňovej zákonnej lehote. Exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Žalobca tvrdil, že v predmetných prípadoch neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutí pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Súd dôvodil, že vo veci nariadil pojednávanie na deň 24.2.2014. Žalobca elektronickým podaním doručeným súdu 24.2.2014 spolu s ústavnou sťažnosťou v predmetnej veci žiadal o zrušenie termínu

pojednávania vytyčeného na 24.2.2014. Taktiež žiadal konanie 5C 144/2012 prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a právo na nestranný súd. Elektronické podanie bolo bez zaručeného elektronického podpisu. Žalovaná sa elektronickým podaním ospravedlnila a súhlasila s tým, aby vec bola prejednaná v jej neprítomnosti.

Súd návrhu na prerušenie konania nevyhovел, pretože podanie ústavnej sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a prerušenie konania z dôvodu § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je fakultatívne. Dôvody na obligatórne prerušenie konania uvedené v ustanovení § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa podľa názoru súdu nevzťahujú na vyriešenie otázky nezákonného sudcu. Zákonným sudcom je ten, komu vec bola pridelená na rozhodovanie v súlade s rozvrhom práce a ak existujú dôvody na jeho vylúčenie z konania (§ 14 a nasledujúce O.s.p.), rozhodovať o vylúčení alebo nevylúčení sudcu z konania patrí do právomoci nadriadeného súdu, ktorý je v prípade okresného súdu krajský súd. Nadriadený súd o námietke žalobcu rozhodol tak, že pojednávajúci sudca nie je vylúčený z rozhodovania tejto veci a preto je zákonným sudcom.

Zo spisu 5C 144/2012 a z pripojeného spisu 17Er 220/2003 súdu vyplýva, že oprávnená POHOTOVOST' s.r.o. sa domáhala voči povinnému E. U., nar. XX.X.XXXX udelenia poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie 47,47 €. Dňa 18.11.2010 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora. Pôvodný súdny exekútor doručil súdu exekučný spis a vyčíslenie trov exekúcie 20.1.2011, uznesenie o zmene exekútora bolo súdom vydané 18.2.2011, teda v 30 dňovej zákonnej lehote, o.i. zo spisu 5C 148/2012 a z pripojeného spisu 6Er 378/2003 zistil, že oprávnená POHOTOVOST' s.r.o. sa domáhala voči povinnej G. D., nar. XX.X.XXXX udelenia poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie 298,75 €. Dňa 18.11.2010 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora. Pôvodný súdny exekútor doručil súdu exekučný spis a vyčíslenie trov exekúcie 25.1.2011, uznesenie o zmene exekútora bolo súdom vydané 18.2.2011, teda v 30 dňovej zákonnej lehote, ako aj ďalších súd nezistil prieťahy.

Zo spisu 5C 217/2012 a z pripojeného spisu 12Er 68/2007 zistil, že oprávnená POHOTOVOST' s.r.o. sa domáhala voči povinnej T. U., nar. X.X.XXXX udelenia poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie 227,71 €. Dňa 15.10.2009 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora. Pôvodný súdny exekútor doručil súdu exekučný spis a vyčíslenie trov exekúcie 11.5.2010, uznesenie o zmene exekútora bolo súdom vydané 31.5.2010, teda v 30 dňovej zákonnej lehote.

Súd citoval § 3 ods.1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. a konštatoval, že podľa § 19 ods. 1, 2, 3 zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Súd po posúdení zákonných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný.

V prvom rade žalobca nepreukázal ani v jednej veci splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. pred súdom, a to predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom. Žalobca v návrhu uviedol, že v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadal o predbežné prerokovanie jeho nároku. Do spisu nepredložil žiaden dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovanej uplatnil a kedy a dokazovanie odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Žalovaná nepoprela, že jej žalobcom bol takýto návrh adresovaný, avšak vykazoval množstvo nedostatkov spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nároky mali týkať a podobne. Súd nevidí akceptovateľný dôvod, prečo by doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu mal dokazovať súd alebo žalovaná. Nejde o listinný dôkaz ku ktorému nemá žalobca prístup alebo ktorý by mu nemohol byť sprístupnený. Ak si žalobca neoprotechal kópiu návrhu sám sa dostal do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania. Z tohto dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť na súd alebo na druhého účastníka konania.

Ďalej súd vo všetkých konaniach zistil, že skutkové tvrdenia žalobcu o nevydaní poverenia alebo rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia, resp. zmene exekútora v zákonom stanovenej lehote, čo malo byť dôvodom nároku na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. sa nezakladajú na pravde. Vo všetkých vyššie citovaných veciach v ktorých sa žalobca domáhal nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia je pri tomto nároku potrebné splnenie niekoľkých kumulatívnych podmienok 1/ predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne, 2/ vydanie

nezákonného rozhodnutia a vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody, 4/ zrušenie alebo zmena nezákonného rozhodnutia príslušným orgánom, 5/ podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorého sa mala nezákonnosť týkať. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, ak chýba čo i len jedna podmienka, nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Ako je vyššie uvedené žalobca nepreukázal, že nárok predbežne prerokoval so žalovanou. Ďalšou podmienkou pri uplatnení nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia je preukázanie zrušenia nezákonných rozhodnutí. Z exekučných spisov, ktoré sú pripojené ku konaniam nevyplýva, žeby uznesenia o žiadosti o udelenie poverenia, resp. zmenu exekútora boli zrušené. Žalobca o tom súdu žiadne dôkazy nepredložil, dokonca to v žalobe ani netvrdil. Žalobca nezákonnosť rozhodnutia odôvodňuje nesprávnosťou rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti, ktorej nesprávnosť vyčerpávajúco odôvodňuje. Súd poukazuje na to, že predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecnej správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a súd nevyhodnocuje ani správnosť právnej argumentácie žalobcu voči zamietajúcim uzneseniam. Súd v tomto konaní posudzuje nárok žalobcu na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a iba v intenciách tohto zákona o nároku žalobcu rozhoduje. Rozhodnutia ktorých nezákonnosť žalobca namieta a ktoré sú základom nároku na náhradu škody doposiaľ neboli príslušným orgánom štátu zrušené ani nebola príslušným orgánom konštatovaná ich nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu je návrh žalobcu nedôvodný a v rozpore so zákonom č. 514/2003 Z. z..

Súd tiež zdôraznil, že v prípade uznesení o zmene exekútora, ktoré údajne boli vydané oneskorene nemôže ísť o nesprávny úradný postup, pretože výsledkom postupu súdu bolo vydanie rozhodnutia. Nesprávnosť postupu, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal žalobca odôvodňoval prietiahmi v konaní, tieto však ani v jednej z prejednávaných vecí neboli preukázané.

Nárok žalobcu na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z. z., preto nie je daný samotný základ nároku žalobcu, súd sa z uvedeného dôvodu nezaoberal ani správnosťou vyčíslenia náhrady škody, či nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca v jednotlivých konaniach požadoval, žalobu zamietol.

V podanom odvolaní žiadal žalobca napadnutý rozsudok zrušiť, lebo súd neúplne zistil skutkový stav vo veci, lebo nevykonal navrhnuté dôkazy, nesprávne vec právne posúdil, v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods.1 O.s.p. a navrhol opätovne vec prejednať.

V odôvodnení odvolania žalobca uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p.), ďalej k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p. - rozhodoval vylúčený sudca (ust. § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods.1 písm.g/ O.s.p.). Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHr nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca však nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Právym právny titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods.4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva,

nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožňuje, pretože dôvody napadnutého rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní. Súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé z obsahu spisu.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Z ust. § 153 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zákonná úprava obsiahnutá v ust. § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Zároveň akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nesporovom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Táto zásada, ako protipól zásady formálnej pravdy, je naďalej súčasťou nášho civilného procesu a je vyjadrená v ust. § 153 ods. 1 O.s.p.

Zákon v ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhané dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhané dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného teda vyplýva, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo (súd má o ňom vedomosť), bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

Odvolačný súd predovšetkým k zamietnutiu náhrady škody a nemajetkovej ujmy vo veci samej pripomína, že aj Ústavný súd SR uznesením IV. ÚS 693/2013 sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s.r.o. odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie (porovnaj aj rozhodnutie I. ÚS 89/13) a to pri rozhodnutiach krajských súdov o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov súdu prvého stupňa z konania a prejednávania veci, ktorý vystupuje ako žalobca POHOTOVOŠŤ, s.r.o.

Odvolačný súd k výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku o zamietnutí žaloby vo veci samej dodáva, že žalobca nepreukázal, aby nárok bol predbežne prerokovaný so žalovanou, z exekučných spisov, ktoré sú pripojené ku konaniu nevyplýva, aby uznesenie o žiadosti o udelenie poverenia, resp. zmena riziku, ktoré boli zrušené, žalobca neponúkal žiadne dôkazy a ani nepredložil tieto súdu prvého stupňa podľa § 120 O.s.p. Žalobca nezákonnosť rozhodnutia odôvodnil nesprávnosťou rozhodnutia súdov o zamietnutí žiadosti, ktorej nesprávnosť vyčerpávajúco odôvodňuje, avšak súd prvého stupňa správne poukázal na záver, že predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o vecne správnosti zamietajúcich uznesení v exekučnom konaní a súd nemusí vyhodnocovať ani správnosť právnej argumentácie žalobcu voči zamietajúcim uzneseniam, lebo v tomto konaní len posudzoval splnenie podmienok pre nárok žalobcu na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a iba v intenciách tohto zákona o nároku žalobcu rozhodoval, rozhodnutia, ktorých nezákonnosť žalobca namieta a ktoré sú základom nároku na náhradu škody doteraz neboli príslušným orgánom štátu zrušené ani nebola príslušným orgánom konštatovaná ich nezákonnosť, opak nepreukázal žalobca. Jeho odvolacie dôvody sú tak ako v stovkách iných konaniach podobné a namieta aj postup súdu, keď prejednal vec v jeho neprítomnosti aj keď bol riadne predvolaný, žalobca sa pritom nedostavil na pojednávania. V prípade uznesení o zmene exekútora, ktoré údajne boli vydané oneskorene, nejde o nesprávny úradný postup, lebo výsledkom postupu súdu boli vydané rozhodnutia, nesprávnosť postupu, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzal žalobcu nemožno odôvodňovať prietiahmi v konaní, ak tieto aj v jednej z pojednávaných vecí v exekučnom konaní neboli zistené. Preto sa nemusel ani súd prvého stupňa zaoberať správnosťou vyčíslenia náhrady škody.

Súd rozhodol správne, keď zamietol návrh na prerušenie konania, tu poukazuje odvolací súd aj na judikatúru ústavného súdu, nález III. ÚS 207/09 z 29. júla 2009, lebo ústavná sťažnosť, ktorú podával žalobca nemôže vyriešiť všetky skutočnosti, ktoré posúdi po zistení skutkového stavu v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy súd prvého stupňa.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok výstižne odôvodnil, jeho rozhodnutie je presvedčivé a odôvodnenie zodpovedá požiadavkám § 157 O.s.p. a rozsudok súdu prvého stupňa netrpí žiadnymi vadami vytýkanými odvolateľom.

Odvolačný súd rozhodoval aj o odvolaniach proti rozhodnutiu o súdnom poplatku.

Odvolanie podal žalobca aj proti uzneseniu súdu č.k. 5C/144/2012-19 zo dňa 6.12.2012, keď vzorom OSP č. 4 (uznesenie, aby poplatník zaplatil súdny poplatok, ktorý by sa vymáhal podľa § 12 zák. č. 71/92 Zb.) a to za vznesenú námietku zaujatosti vo veciach 5C/144/2012 a ďalších podľa výroku č.l. 19, spolu 24 x 66 € = 1 584 € (podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov).

V podanom odvolaní žiadal žalobca zrušiť napadnuté uznesenie, výzva je neopodstatnená a bez právneho významu, lebo žalobcovi nie je možné uložiť povinnosť platiť súdne poplatky podľa § 4 ods.1 písm.k/ ZOSP je súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu

verejnej moci alebo je nesprávnym úradným postupom od poplatkov oslobodené, rovnako sa to týka poplatkov za podané návrhy vo veci samej, znalecké dokazovanie, či návrhy na vylúčenie sudcov (o.i. vytýka, že rozhodoval inak vecne a miestne nepríslušný súd, lebo jeho sudcov sú z prejednávania veci vylúčení a ďalšie dôvody, lebo zaujatosť mala byť preukázaná).

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako zákonné a správne.

Napadnuté uznesenie je preskúmateľné, pretože jednotná forma podstatných úkonov, ktoré súdy vykonávajú počas konania a sú súčasťou súdneho spisu, má účely takejto jednotnej formy a súdy používajú tlačivá uvedené v katalógu tlačív pre súdy, ktoré vydáva Ministerstvo spravodlivosti SR, súdy používajú aj formuláre, ktoré sú definované pri aplikácii § 254 ods.1,2 zák.č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom poriadku a Kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov (ďalej len zák.č. 543/2005 Z.z.). Položka č. 17a Sadzobníka súdny poplatkov na základe, ktorej postupoval súd prvého stupňa pri vyrubení súdneho poplatku je bežne používaná pre takúto povinnosť a uznesenie, ktoré uvádza položku zákona, na základe ktorého sa vyrubuje súdny poplatok a je určené, kto má zaplatiť súdny poplatok a akým spôsobom, preto uznesenie odvolací súd považuje za vecne správne vzhľadom na obsahovú časť uznesenia a toto potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p. Odvolací súd vychádzal z § 5 ods.1 písm.g/ zák.č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (poplatková povinnosť vzniká podaním námietok zaujatosti účastníkom konania), keď vychádzal z položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej
a) súdny poplatok v občianskom súdnom konaní sa vyberá za vznesenie námietky zaujatosti konania vo výške 66 €.

Okrem toho odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/102/2013 z 11.marca 2013, kde v konaní vo veci žalobkyne Pohotovosť, s.r.o. so sídlom v Bratislave proti žalovanej Slovenskej republike o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy bolo dovolanie odmietnuté a dovolací súd zaujal názor, že z hľadiska § 14 ods.1 O.s.p. je právne významný vzťah sudcu a to buď k veci alebo k účastníkom konania, a ak bolo rozhodnuté o vylúčení alebo nevylúčení sudkyne príslušného súdu, potom rozhodnutie o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 € nemožno považovať takéto rozhodnutie za nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

Odvolací súd vzhľadom na to, že ide o procesné rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodoval (§ 224 ods.1 a § 151 O.s.p.).

Odvolanie podal žalobca aj proti uzneseniu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok č.k. 5C/144/2012-128 zo dňa 24.3.2014. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť, vytýkal súdu, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatné náležitosti tohto druhu rozhodnutia a to aj odôvodnenie podľa § 169 ods.1 O.s.p., súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov a tieto žaloby nemali byť spoplatňované, ktoré on podal, požítie analógie legis v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods.2 Ústavy, je vylúčené. Rovnako a v neposlednom rade aj štát prostredníctvom orgánov súdnej moci musel akceptovať podmienky práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods.2 a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ide o rozhodnutie paušálne, nepreskúmateľné, a preto ho žiadal zrušiť, ak tak neurobí, súd prvého stupňa podľa § 210a O.s.p.

Uznesením č.k. 5C/144/2012-128 zo dňa 24.3.2014 rozhodol súd prvého stupňa o súdnom poplatku, ktorý predstavuje 21 x 20 €, čo je spolu 420 € podľa položky č. 7a účinnej od 1.10.2012 Sadzobníka súdnych poplatkov.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods.1 O.s.p. ako nepreskúmateľné.

Súd prvého stupňa nevysvetlil a jeho rozhodnutie vôbec neobsahuje dôvody, prečo by nemal byť žalobca oslobodený od platenia súdnych poplatkov, len uviedol vo svojom rozhodnutí položku. Ministerstvo spravodlivosti SR vydáva aj tlačivá a formuláre, ktoré sú definované pri aplikácii § 254 ods.1, 2 zák. č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom poriadku a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, špeciálny súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov, avšak uvedená položka je namietaná

žalobcom, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa nebola účinná a on vôbec nemá čo platiť súdne poplatky.

Odvolacie námietky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu súdu prvého stupňa sú dôvodné a ako nepreskúmateľné odvolací súd toto uznesenie zrušil so zreteľom na uvedené dôvody.

Treba uviesť, že v odvolacom konaní za podané odvolanie neplatí účastník konania súdny poplatok, ak je oslobodené celé konanie od platenia súdnych poplatkov.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.